

tere sagt 3 Mill. Kr. skal fremkomme ved et Laan, som Frederiks Hospital skal stifte. Hvad hele Summens Størrelse angaar, er der staaet noget af, som 200,000 Kr., idet der nemlig for Byggedgiften er bleven en Beparelse — Grunden hertil kan man ikke se af Motiverne — af dette Beløb, men dernæst har man faaet Hospitalets Formue op til 1,300,000 Kr. I Fjor var Formuen kun 1 Mill. Kr., i Aar er den altsaa vokset med 300,000 Kr. Dette kan jo kun glæde, uden at man dog af dette Lovforslag kan se, hvorledes dette Beløb fremkommer. Men saa er der en noget mærkelig finansiel Foranstaltning, nemlig at Hospitalet selv skal afholde Laanet af 3 Mill. Kr. Det veed jeg ikke tidligere nogenstunde har været Skik, naar man her i Landet skulde opføre nye Bygninger, at man da lod de gamle Bygninger afholde slige Laan. Det er vel utvivlsomt, at et saadant Laan vil kunne tilvejebringes, efterhjem det er Laan med Statsgaranti; men hvis man saa ser efter, hvorledes Pengene igen skulle indkomme til Dækning af Laanet, vil man i § 2 se, at det er de gamle Bygninger og Grunde, som skulle sælges. Der er kun den Mærkelighed, som bør bemærkes, at i Fjor blev Værdien af disse Bygninger og Grunde beregnet til 2,600,000 og 2,700,000 Kr.; men i Aar, da man skal have et Laan paa 2,900,000 Kr., er Værdien af Bygningerne og Grundene affurat stegen med den Værdi, som behøves for at tilvejebringe 2,900,000 Kr. I Fjor var der angivet, at der var afholdt en Burdering i 1884, hvorved Beløbet var udkommet, i Aar er der ikke angivet, hvorledes man faar Beløbet af 2,900,000 Kr.; faktisk er det, at det findes i Motiverne som en tilstrækkelig Garanti for Laanet. Nu tror jeg heller ikke, at det vil have nogen Bæmskelighed her i Landet at staffe et saadant Laan til Veje, hvis Frederiks Hospital med Statsgaranti vil paatage sig det, men det er pinligt at se, at det er saa galt fat med Statskassen, at man maa lade Hospitalet afholde Laanet. Der er noget trist derved, hvis det skulde gribe om sig, hvis man f. Eks. skulde have et nyt kgl. Bibliotek, at vi da skulle have et nyt Bibliotekslaan, eller hvis vi en Gang skulde være saa heldige at komme til en ny Rigsdagsbygning, at vi da skulde have et Rigsdagslaan; det er jo sikkert en ny og mærkelig finansiel Maade, som denne Regering indfører at tilvejebringe Pengene paa; og det kan ikke nægtes, at os af Oppositionen maa det andre noget, at det nu er saa galt fat, at man ikke kan tage 3 Millioner Kroner ud af Statskassen, naar man samtidig paastaar, at man har tilstrækkelige Værdier i de Grunde og Bygninger,

man mener at kunne sælge. Hvorfor kan det da være nødvendigt at gribe til en saa forholdsviis bekoftelig Affære som dette at foranstalte et Laan, naar man har kontante Penge i Statskassen, og har Værdier for Pengene? Hvis man huffer nogle Aar tilbage, da vi undertiden diskuterede militære Udgifter her i Salen, da sagde man fra Oppositionens Side — og jeg gjorde det selv — at det nok en Gang vilde komme til at knibe for den høje Regering; naar den gav Pengene ud til militære Foranstaltninger, vilde der ingen Penge blive til de civile. Da hørte vi fra Ministerbordet blive sagt, at vi skulde være uden Frygt; der var Penge nok haade til det ene og til det andet. Nu viser det sig, at man har taget saa mange Penge til det ene, at naar det gælder en Jærnbane eller et nyt Hospital — øjeblikkelig er det saa galt fat, at man maa foranstalte Laan. Dette tror jeg, som sagt, allerede er mærkeligt ved den Form, dette Lovforslag har. Men komme vi saa til Lovforslagets § 4, viser det sig, at der endnu forestaar os Overraskelser. Der er nemlig til de lægevidenskabelige Institutioner beregnet en Sum af 1,300,000 Kr.; men disse Bygninger skulle ikke opføres straks, de skulle udskydes til om 5 Aar; først naar man har naaet Afslutningen af det øvrige, vil man have Raad til — det staar i Motiverne — at tage fat paa disse Bygninger til 1,300,000 Kr. Ogsaa dette, maa man sige, gør et yderst sørgeligt Indtryk; men paa den anden Side er det ganske vist beroligende for Folketinget eller dets Udvalg; thi naar vi have haft en saadan Sag nogle Aar, pleje vi at høre ilde for, at vi ikke fremme Sagerne med Hurtighed, men saa er det beroligende at se, at det ikke er mere presserende med denne Sag, end at Regeringen i den Pengetrang, som den synes at være i, maa udskyde disse Bygningers Opførelse til om 5 Aar. Der staar i Motiverne, at det anses for uheldigt i Øjeblikket at bebyrde Statskassen med saa stor en Udgift som 1,300,000 Kr. Jeg skal sige Ordene korrekt: „Da man imidlertid ønsker ikke for Tiden at bebyrde Statskassen med det hertil fornødne betydelige Beløb af 1,300,000 Kr.“ Naar man huffer paa, at der udgives adskillige Penge mellem Aar og Dag til andre Foranstaltninger, kan det kun overraske, at 1,300,000 Kroner ere et saa betydeligt Beløb. Der maa da sikkert inden for Ministeriet være en forskellig Betragtningmaade af Pengenes Værdi. Man kan ikke godt tro andet, end at Krigsministeren har en Fornemmelse af, at 1 Million Kroner ikke er et saa meget betydeligt Beløb, medens det for Kultusministeren er noget, han